



Kwartaalupdate

Bestuurdersaansprakelijkheid

Q3 2025

Introductie

Auteurs: [Thomas Munnik](#), [Annerieke Meerkerk](#), en [Daan de Bruin](#)

In het derde kwartaal van 2025 zijn er op www.rechtspraak.nl weer verschillende uitspraken gepubliceerd waarin de ingestelde vordering gegrond was op bestuurdersaansprakelijkheid.

In deze Kwartaalupdate Bestuurdersaansprakelijkheid voor Q3 2025 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

- 01. Overhevelen van vermogensbestanddelen leidt tot bestuurdersaansprakelijkheid**
(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 16 september 2025) 2
- 02. Geen betrokkenheid bij het bestuur, leidt (terecht) tot aansprakelijkheid van de bestuurder**
(Rechtbank Overijssel 17 september 2025) 7
- 03. Zijn de bestuurders aansprakelijk voor verschillende onttrekkingen uit de vennootschap?**
(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 16 september 2025) 9
- 04. Zijn de (middellijk) bestuurders aansprakelijk voor het onbetaald laten van een factuur?**
(Rechtbank Rotterdam 25 juli 2025) 14

01

Overhevelen van vermogensbestanddelen leidt tot bestuurdersaansprakelijkheid

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 16 september 2025)

Feiten

De zaak betreft de zogenoemde Megahome-groep, een omvangrijke vastgoedonderneming bestaande uit enkele tientallen vennootschappen, waaronder MEGA Bouwbedrijf B.V., Megahome.nl Bouw B.V., Megahome.nl Grond B.V. en diverse beheermaatschappijen. Bestuurder I en Bestuurder II (hierna gezamenlijk: **“de Bestuurders”**) waren direct, indirect bestuurder of feitelijk (mede)beleidsbepaler van deze vennootschappen.

De Megahome-groep had een omvangrijke financieringsrelatie met Rabobank. In 2007 verstrekke Rabobank een financiering van EUR 125 miljoen aan meerdere vennootschappen binnen de groep. Nadat Rabobank in 2009 het krediet had opgezegd en aanvullende zekerheden verlangde, werd in 2010 onder strenge voorwaarden een nieuwe financiering van EUR 125 miljoen overeengekomen.

In verband met de opzegging van het krediet in 2009, werden tussen 2009 en 2016 aanzienlijke vermogensbestanddelen (zoals gronden, vorderingen en ontwikkelrechten) overgeheveld naar andere rechtspersonen, waarvan de Bestuurders of hun familie (indirect) bestuurder van waren en/of waarvan Bestuurder I of zijn familie economisch belanghebbende was. Volgens de Bestuurders betrof dit een “beschermingsconstructie”, die bedoeld was om het vermogen veilig te stellen. Volgens de curator ging het om een onttrekkingsconstructie die schuldeisers benadeelde. De vennootschappen binnen de groep gingen tussen juli en december 2016 failliet. Rabobank was daarbij de grootste schuldeiser.

De rechtbank

De rechtbank oordeelde dat sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur van de

gefaillleerde vennootschappen nu vermogensbestanddelen door de Bestuurders waren overgeheveld. Ook al vond een deel van de transacties vóór de referteperiode (drie jaar voor faillissement) plaats. De rechtbank oordeelde ten aanzien daarvan dat de Bestuurders een voortdurende verplichting hadden om de gevolgen van die rechtshandelingen terug te draaien, maar dat hadden zij nagelaten. De rechtbank achtte niet bewezen dat de administratieplicht was geschonden, maar oordeelde wel dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van de faillissementen was. Daarom werden de Bestuurders veroordeeld tot betaling van het tekort in de faillissementen van de betrokken vennootschappen.

Hoger beroep

De Bestuurders stelden hoger beroep in tegen het vonnis van de rechtbank en verzochten het hof de vorderingen van de curator alsnog af te wijzen.

Beoordeling schending van de administratieplicht

Het hof stelt voorop dat op grond van artikel 2:10 BW iedere vennootschap verplicht is een zodanige administratie te voeren dat te allen tijde haar rechten en verplichtingen daaruit duidelijk blijken. Een schending van die plicht levert in beginsel onbehoorlijk bestuur op en op grond van artikel 2:248 lid 2 BW wordt dan vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

De curator heeft gesteld dat sprake is van een *“een miljoenenconcern met legio contractuele dwarsverbanden en aanzienlijke onderlinge gecompliceerde rekening-courantposities”* en dat om die reden hoge eisen moeten worden gesteld aan de administratie. Volgens de curator was de administratie onvoldoende om inzage te verkrijgen in de vermogenspositie van de gefaillleerde vennootschappen. De curator heeft daarbij onder meer gesteld dat de gevolgen van diverse rechtshandelingen niet juist in de administratie waren opgenomen of juist niet-bestaande verhoudingen zijn geboekt. In deze kwartaalupdate wordt op enkele punten ingegaan.

i) Financiering Rabobank (€125 miljoen)

De curator wees erop dat deze financiering van de Rabobank in strijd met art. 2:364 lid 4 en 2:375 BW niet als (kortlopende) schuld op de balans van de jaarrekening(en) was opgenomen, maar slechts als een *“niet uit de balans blijkende verplichting”* als bedoeld in artikel 2:381 BW. De jaarrekeningen gaven volgens de curator om die

reden geen juist en betrouwbaar beeld van de verplichtingen van de vennootschappen. Het hof overwoog dat de Bestuurders geen afdoende verklaring hebben gegeven voor deze boekingswijze en dat niet was gebleken dat de accountant deze verwerking had gecontroleerd. Aangenomen moest worden dat ook in de interne administratie (en niet alleen in de jaarrekening) de verplichting aan Rabobank niet was vermeld. Daarmee konden derden niet uit de boeken afleiden dat er nog een aanzienlijke schuld openstond. Dit was volgens het hof een duidelijke schending van de administratieplicht.

ii) Terugkoopverplichtingen (€4,4 miljard)

Daarnaast bleek uit de administratie niet dat drie vennootschappen de ontwikkelrechten die zij op grond van een overeenkomst hadden verworven weer hadden 'terugverkocht' aan andere gelieerde partijen. De voortvloeiende verplichtingen van EUR 4,4 miljard waren namelijk niet verwerkt in de jaarrekeningen en administratie van deze gelieerde partijen. Volgens de curator was zelfs de accountant hier niet mee bekend. Het hof volgde de stellingen van de curator dat de administratie daardoor geen juist inzicht bood in de financiële positie van de groep. De Bestuurders voerden nog aan dat de overeenkomsten in de administratie aanwezig waren en dat de FIOD deze had aangetroffen, maar dat betoog volgde het hof niet. Dat een document fysiek aanwezig is, betekent volgens het hof niet dat de verplichting ook boekhoudkundig is verwerkt. Het hof benadrukte dat juist bij een concern van deze omvang een zorgvuldig en transparant financieel overzicht vereist is.

Het hof oordeelde dan ook dat uit de administratie niet was te herleiden welke verplichtingen bestonden en hoe de vermogenspositie zich ontwikkelde. Daarmee stond vast dat de administratieplicht in de referteperiode (de drie jaar voor faillissement) niet was nageleefd. De Bestuurders hebben dit vermoeden niet succesvol weten te weerleggen. Het onbehoorlijke bestuur bestond derhalve uit het structureel niet voeren van een toereikende administratie en daarom werd vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van de faillissementen was.

Frustratie van de regeling met Rabobank (2015)

Het hof oordeelde ook dat de Bestuurders een reddingsplan met de Rabobank hadden gefrustreerd en dat ook om die reden sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

In 2015 had Rabobank een reddingsplan opgesteld in de vorm van een voorovereenkomst. De bedoeling was dat de vennootschappen hun activa aan een trust zouden overdragen, deze activa zouden worden verkocht en de opbrengst daarvan zou kunnen worden aangewend om de financiering terug te betalen. Partijen gingen ervan uit dat de verkoopopbrengst toereikend zou zijn om de financiering af te lossen en mogelijk zelfs een overschot te realiseren.

Na ondertekening van de voorovereenkomst kwam Rabobank erachter dat de activa van de vennootschappen onvoldoende verhaal boden om de financiering terug te betalen. Dit bleek samen te hangen met een in 2009 gesloten bouwclaimovereenkomst, op grond waarvan ontwikkelrechten en andere vermogensbestanddelen waren overgeheveld naar gelieerde partijen. Door deze overdracht waren deze activa niet langer beschikbaar voor verhaal of inbreng in de beoogde trust, waardoor de regeling feitelijk niet uitvoerbaar was. Toen Rabobank hiermee bekend werd, heeft zij verzocht om inzage in deze bouwclaimovereenkomst zodat zij zou kunnen beoordelen welke activa nog tot de groep behoorden en nog in de beoogde trust konden worden ingebracht. Deze inzage werd echter door de Bestuurders geweigerd. Daarmee verhulden de Bestuurders de overheveling van activa en lieten zij volgens het hof na de bank volledig te informeren.

Het hof oordeelde dat dit handelen ertoe leidde dat geen regeling/reddingsplan tot stand kon komen, terwijl een dergelijke regeling het faillissement had kunnen voorkomen. De Bestuurders lieten volgens het hof hun eigen belang en dat van gelieerde vennootschappen zwaarder wegen dan het belang van de gefailleerde vennootschappen en hun schuldeisers. De Bestuurders hadden vanwege hun positie de mogelijkheid om de transacties deels terug te draaien of de informatie te verschaffen, maar zij weigerden dit uit eigenbelang. Volgens het hof hebben de Bestuurders daarom in strijd gehandeld met de zorgvuldigheid die van een redelijk handelend bestuurder mag worden verwacht, hetgeen naar het oordeel van het hof kennelijk onbehoorlijk bestuur is in de zin van artikel 2:248 BW.

Het hof achtte aannemelijk dat juist dit handelen (het tegenwerken van het reddingsplan) een belangrijke oorzaak van de faillissementen was. Zowel Rabobank als de Bestuurders gingen er immers van uit dat een regeling de onderneming had kunnen redden. Door hun opstelling hebben de Bestuurders die kans verloren laten gaan.

Matiging en overige verweren

De Bestuurders hebben nog een beroep op matiging van hun aansprakelijkheid gedaan (artikel 2:248 lid 4 BW). Bestuurder II stelde dat hij slechts uit praktische noodzaak bestuurder was geworden op aandringen van Rabobank, dat Bestuurder I feitelijk alle besluiten nam en dat hij slechts uitvoerend optrad. Het hof ging niet mee in dit verweer. Ook Bestuurder II had als bestuurder een eigen verantwoordelijkheid en beschikte via gelieerde vennootschappen over een belang bij het voortbestaan van de overheveling. Voor Bestuurder II gold net als voor Bestuurder I dat hij via zijn positie bij de rechtspersonen en vennootschappen van de overheveling heeft geprofiteerd en een eigen belang had bij de instandhouding van die overheveling. Als bestuurder had hij echter een regeling met de Rabobank moeten bevorderen. Dit heeft hij niet gedaan en daarom valt hem een ernstig verwijt te maken.

Het hof heeft vervolgens het vonnis bekrachtigd, waardoor de Bestuurders hoofdelijk aansprakelijk bleven voor het tekort in de faillissementen van de betrokken vennootschappen.

Bestuurders doen er verstandig aan om bij herstructureringen of gesprekken met schuldeisers volledige transparantie te betrachten. Oude transacties of constructies binnen de groep kunnen ook jaren later nog relevant zijn. Wie weigert informatie te delen of eerdere onjuiste handelingen niet (deels) herstelt, loopt het risico dat dit als onbehoorlijk bestuur wordt gezien.

02

Geen betrokkenheid bij het bestuur, leidt (terecht) tot aansprakelijkheid van de bestuurder

([Rechtbank Overijssel 17 september 2025](#))

Op 6 december 2021 is vennootschap A ("**de Vennootschap**") opgericht, waarvan X enig statutair bestuurder was. Op 16 mei 2023 is de Vennootschap in staat van faillissement verklaard.

De curator start een procedure tegen X en stelt dat X zijn taken als bestuurder kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Zo voert de curator aan dat X niet op de hoogte was van de situatie binnen de Vennootschap, maar dat X desondanks bestuursbeslissingen heeft genomen. Daarnaast liet X de feitelijke leiding over aan zijn vader ("**de Vader**"), die persoonlijke failliet was. Verder, zo stelt de curator, liet X de Vennootschap ook financiële verplichtingen aangaan terwijl binnen de Vennootschap geen activiteiten werden uitgevoerd. Ook had de Vennootschap volgens de curator geen inkomsten. X heeft verweer gevoerd tegen de stellingen van de curator.

De rechtbank stelt allereerst vast dat i) de Vennootschap is opgericht met als doel het voor de Vader mogelijk te maken een bankrekening te openen, ii) X heeft toegelaten dat het beleid werd bepaald door de Vader, iii) X geen toezicht heeft gehouden op het handelen van zijn Vader en iv) de Vennootschap financiële verplichtingen is aangegaan terwijl geen sprake was van inkomsten. De rechtbank merkt daarbij op dat X deze uitgangspunten ("**de Uitgangspunten**") heeft onderkend en dus niet heeft betwist.

Vervolgens overweegt de rechtbank dat X statutair bestuurder was en zich om die reden niet aan de daaraan verbonden verantwoordelijkheden kon onttrekken. Daarbij overweegt de rechtbank dat X het mogelijk heeft gemaakt en heeft toegelaten dat vennootschap A onder de feitelijke leiding van zijn Vader diverse financiële verplichtingen is aangegaan, terwijl overduidelijk was dat vennootschap A die verplichtingen niet kon nakomen (er vonden immers geen activiteiten plaats en er waren ook geen inkomsten). Zo is de Vennootschap verschillende geldleningsovereen-

komsten aangegaan, waarbij de Vennootschap en de Vader van derden bedragen hebben geleend. De Vennootschap heeft hiervoor bovendien borgstellingen gegeven. Daarnaast was de Vennootschap in een andere procedure veroordeeld tot betaling van bijna EUR 400.000.

Aan de hand van voornoemde omstandigheden oordeelt de rechtbank dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

De rechtbank wijst vervolgens op de disculpatiegrond van artikel 2:248 lid 3 BW en overweegt in dat kader dat een bestuurder effectief toezicht moet houden op het handelen van de (feitelijk) medebestuurders en ook tijdig maatregelen moet nemen om de gevolgen van onbehoorlijk bestuur af te wenden. Dit betekent volgens de rechtbank dat van een bestuurder een actieve rol wordt verwacht (zie ook [Hof Amsterdam 27 maart 2018, ECLI:NL:GHAMSL2018:1020](#)).

In deze zaak is volgens de rechtbank niet gebleken dat X als bestuurder toezicht heeft gehouden op het handelen van de Vader, die feitelijk bestuurder en beleidsbepaler was. Ook heeft X niet tijdig maatregelen getroffen om de gevolgen van de bestuurshandelingen af te wenden. Integendeel. X heeft zelf medegedeeld dat hij nimmer van plan is geweest om zijn wettelijke taken te vervullen (zie ook de Uitgangspunten die X heeft onderkend). Het beroep van X op artikel 2:248 lid 3 BW slaagt dan ook niet.

Aan de hand van alle omstandigheden oordeelt de rechtbank dat X niet heeft gehandeld zoals een redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden zou hebben gehandeld. Het is daarnaast ook aannemelijk dat dit handelen de oorzaak van het faillissement is geweest nu financiële verplichtingen werden aangegaan terwijl er geen inkomsten waren. Volgens de rechtbank was dan ook van meet af aan duidelijk dat de Vennootschap de financiële verplichtingen niet zou nakomen. De rechtbank veroordeelt X dan ook tot betaling van een voorschot op het faillissementstekort.

Hoewel deze uitspraak niet heel verrassend is, is het wel goed om als bestuurder stil te staan bij de taken van een bestuurder. Zorg dus dat u betrokken bent en zorg dat u tijdig maatregelen treft als u wordt geconfronteerd met de gevolgen van onbehoorlijk bestuur.

03

Zijn de bestuurders aansprakelijk voor verschillende onttrekkingen uit de vennootschap? ([Gerechtshof](#)

[Arnhem-Leeuwarden 16 september 2025](#))

Deze procedure gaat over de vraag of de bestuurders van Facevalue B.V. (“**Facevalue**”) aansprakelijk zijn voor verschillende onttrekkingen uit het vermogen van Facevalue op grond van de interne bestuurdersaansprakelijkheid van artikel 2:9 BW.

Facevalue is een vennootschap die op 25 maart 2015 is opgericht. Vanaf haar oprichting was Facevalue verlieslatend en werd zij gefinancierd door een Gibraltarese vennootschap genaamd The Bottin Limited Partnership (“**Bottin**”). Als onderdeel van de financieringsafspraken van Facevalue heeft Bottin bedongen dat Facevalue voorafgaande goedkeuring nodig had voor bepaalde besluiten (“**de Financieringsafspraken**”).

Naast de financiering door Bottin heeft Facevalue een bedrag van EUR 606.750 geleend van één van haar bestuurders. Op 13 december 2017 is Facevalue met de betreffende bestuurder overeengekomen dat deze lening zou worden omgezet in 5.000 aandelen van Facevalue. Deze afspraken zijn vervolgens vastgelegd in een overeenkomst van 16 januari 2019, waarna de uitgifte van de aandelen heeft plaatsgevonden per akte van 8 oktober 2020.

In april 2022 heeft Bottin een accountantskantoor ingeschakeld om onderzoek te doen naar betalingen van Facevalue aan haar bestuurders. Hoewel dit niet volgt uit het arrest, was kennelijk argwaan ontstaan bij Bottin omtrent de betalingen die door Facevalue zijn verricht. Naar aanleiding van dit onderzoek heeft het accountantskantoor geconcludeerd dat een bedrag van EUR 494.593 zonder rechtsgrond zou zijn betaald aan twee van de drie bestuurders.

Vervolgens heeft Bottin de financiering van Facevalue stopgezet en heeft Facevalue haar (vermeende) vorderingen op haar eigen bestuurders gecedeerd aan Aransil. Aransil is een vennootschap die is opgericht met het enkele doel de vorderingen op de bestuurders te verhalen. Nadien heeft Aransil de onderhavige procedure aanhangig gemaakt.

Beoordeling

Het hof vangt haar beoordeling aan met de toepasselijke maatstaf voor interne bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 BW. Een bestuurder is tegenover de rechtspersoon aansprakelijk indien de bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en hem daarvan een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Volgens het hof is het onrechtmatig onttrekken van grote bedragen in beginsel ernstig verwijtbaar en zijn de bestuurders daarvoor aansprakelijk. Dit betekent echter niet dat elke betaling onrechtmatig is. Daarbij geldt dat niet altijd tot in detail moet worden vastgesteld wat de precieze grondslag daarvan was om aansprakelijkheid te voorkomen. Het is voldoende dat voor de betalingen een redelijke verklaring wordt gegeven. Slechts wanneer er geen aanknopingspunten zijn waaruit kan worden afgeleid dat de betreffende betaling het belang van Facevalue heeft kunnen dienen, is er aanleiding om te concluderen dat de bestuurders hun taak onbehoorlijk hebben vervuld.

Vervolgens toetst het hof voor alle betalingen die in het onderzoek van het accountantskantoor zijn geïdentificeerd (en die Aransil aan haar vordering ten grondslag heeft gelegd) of deze onrechtmatig zijn geweest.

Allereerst zou sprake zijn geweest van een zevental betalingen tussen 13 februari 2018 en 29 januari 2020 aan één van de bestuurders. De bestuurders hebben met betrekking tot zes van de zeven betalingen (de zevende betaling wordt hierna besproken) gesteld dat deze betalingen zijn verrekend met de lening die dezelfde bestuurder had verstrekt aan Facevalue. Daarmee wordt dezelfde lening bedoeld zoals hiervoor benoemd bij de omzetting van de lening in aandelen.

In dit verband overweegt het hof dat (zoals hiervoor uiteengezet) Facevalue en de betreffende bestuurder op 13 december 2017 zijn overeengekomen dat de lening zou

worden omgezet in aandelen van Facevalue. Op dat moment bedroeg die lening EUR 606.750. In de overeenkomst van 16 januari 2019 en de akte van 8 oktober 2020 wordt eenzelfde leningsbedrag van EUR 606.750 beschreven.

Gelet hierop acht het hof het niet aannemelijk dat in de tussentijd verschillende betalingen zijn verrekend met diezelfde lening. Enerzijds omdat juist overeengekomen was om de lening om te zetten in aandelen en dus niet te verrekenen. Anderzijds omdat de bedragen nog exact hetzelfde waren.

Ook indien eraan voorbij wordt gegaan dat de verrekeningen niet aannemelijk zijn, maakt dit het volgens het hof niet anders. Het hof oordeelt namelijk dat een bestuurder zijn taak onbehoorlijk vervult wanneer een persoonlijke lening door middel van verrekening wordt afgelost, terwijl eerder was overeengekomen dat deze lening zou worden omgezet in aandelen. De verrekeningen vormen derhalve geen redelijke verklaring van de onttrokken gelden. Daarvan kunnen de bestuurders een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt.

De bestuurders hadden in dit verband nog een beroep gedaan op het aan hen verleende decharge, maar ook dit kan hen niet baten. De aandeelhouders waren namelijk niet op de hoogte van de onttrekkingen op het moment dat het decharge werd verleend. Daarom strekt de verleende decharge niet uit tot die onttrekkingen. De bestuurders zijn daarom aansprakelijk voor de betalingen die hebben plaatsgevonden gedurende de tijd dat zij bestuurder waren.

Ten aanzien van de laatste van de voornoemde zeven betalingen, alsmede een aanvullende betaling aan één van de andere bestuurders, stellen de bestuurders dat deze betrekking hebben op vergoedingen voor de verhuizing van de bestuurders en hun gezinnen naar Nederland in verband met hun werkzaamheden voor Facevalue. De bestuurders hebben uiteengezet dat i) de verhuizingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, ii) de kosten die daarmee verband hielden daadwerkelijk zijn gemaakt, iii) hiervoor een lening is verstrekt aan de betreffende bestuurders en iv) die lening na een 2-jarig dienstverband is kwijtgescholden.

Het hof acht het niet ongebruikelijk of onverdedigbaar dat een dergelijke verhuisvergoeding wordt verstrekt aan de bestuurders van Facevalue. Bovendien hebben

de bestuurders de verhuisvergoeding voldoende onderbouwd en heeft Aransil daar (te) weinig tegenin gebracht. De verhuisvergoeding vormt derhalve een voldoende redelijke verklaring voor de betalingen die aan de bestuurders zijn gedaan. Dat sprake zou zijn van betalingen zonder deugdelijke rechtsgrond, is volgens het hof in ieder geval niet gebleken. De bestuurders zijn daarom niet aansprakelijk voor de vergoedingen in verband met de verhuizingen.

Verder heeft Facevalue op 27 maart 2019 EUR 200.000 betaald aan één van de bestuurders. Volgens de bestuurders betrof dit een salarisverhoging van de betreffende bestuurders, hetgeen in een aandeelhoudersvergadering van 15 december 2017 was besloten. Volgens Aransil zou dit aandeelhoudersbesluit niet echt zijn. Het hof oordeelt echter dat Aransil dit onvoldoende heeft onderbouwd. Bovendien zijn volgens het hof voldoende aanknopingspunten voor de salarisverhoging. Zo was deze in lijn met de statuten en opgenomen in een addendum op de arbeidsovereenkomst.

In het aandeelhoudersbesluit, dat genomen is op 15 december 2017, volgt echter dat de salarisverhoging voor een bedrag van € 100.000 na een periode van 18 maanden, dus op 15 juni 2019, en vervolgens in maandelijkse termijnen zou worden uitbetaald. Met de betaling op 27 maart 2019 was de salarisverhoging dus te vroeg. Volgens de bestuurders had de betreffende bestuurder dit bedrag echter om persoonlijke reden op een eerder moment nodig zodat een voorschot is betaald. Het hof oordeelt dat deze gang van zaken weliswaar niet fraai is maar dat dit niet onaannemelijk is. Het verstrekken van een voorschot op een salaris dat op een later moment verschuldigd zal zijn, levert dan ook geen onbehoorlijk bestuur op zodat de bestuurders hiervoor niet aansprakelijk zijn.

Daarnaast heeft Facevalue tweemaal een bedrag van EUR 25.000 betaald aan één van de bestuurders. Deze betalingen hielden verband met een vaststellingsovereenkomst die de betreffende bestuurder had gesloten. De bestuurder had in dit kader geprobeerd een lening af te sluiten bij Bottin, maar dit is niet gelukt. Vervolgens heeft Facevalue deze kosten voor haar rekening genomen door dit aan de bestuurder te schenken. Dit zou zijn gedaan ter voorkoming van reputatieschade maar dit wordt verder niet onderbouwd. Gelet op het feit dat de bestuurder dit bedrag eerst wilde lenen en de vennootschap geen (voldoende) belang had bij het voorkomen van de vermeende reputatieschade is het verstrekken van in totaal EUR 50.000 ernstig

verwijtbaar. De twee bestuurders die op het moment van de betalingen bestuurders waren van Facevalue zijn daarom aansprakelijk voor de betreffende bedragen.

Ook heeft Aransil (voor zover relevant) nog drie onttrekkingen opgevoerd die zien op advocaatkosten, creditcardkosten voor een zakelijke reis van één van de bestuurders en facturen voor diensten van de vennootschap van de echtgenote van één van de bestuurders. Voor deze kosten oordeelt het hof dat ze voldoende zijn onderbouwd en dat ze in redelijkheid voor rekening van Facevalue dienden te komen. Daarom is geen sprake van een onrechtmatige onttrekkingen die leiden tot aansprakelijkheid van de bestuurders.

Tot slot heeft Aransil nog aangevoerd dat de meeste onttrekkingen in strijd waren met de Financieringsafspraken omdat de onttrekkingen voorafgaande goedkeuring van Bottin vereisten. Daarnaast zouden de bestuurders de administratie- en openbaarmakingsplicht van Facevalue hebben geschonden. Dit zou volgens Aransil ernstig verwijtbaar handelen van de bestuurders opleveren zodat de bestuurders voor de onttrekkingen aansprakelijk zijn.

Het hof volgt Aransil niet in dit betoog. Ten aanzien van de Financieringsafspraken overweegt het hof dat met die afspraken niet het belang van Facevalue maar van Bottin wordt beschermd. Om die reden brengt een schending van de Financieringsafspraken niet met zich mee dat sprake is van onbehoorlijk bestuur. Aransil heeft geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die dit anders maken. Voor wat betreft de schending van de administratie- en openbaarmakingsplicht heeft Aransil onvoldoende gesteld om aan te nemen dat de schade van Facevalue/Aransil door die schending is geleden of dat de bestuurders daarvan een ernstig verwijt valt te maken.

Al met al wordt het grootste deel van de vorderingen van Aransil afgewezen. Met betrekking tot twee soorten onttrekkingen worden de vorderingen wél toegewezen.

Deze procedure laat goed zien dat een vennootschap haar vordering goed dient te onderbouwen als zij haar bestuurders intern aansprakelijk stelt. Slechts als het belang van de vennootschap met een betaling niet is gediend kan een bestuurder daarvoor aansprakelijk.

04

Zijn de (middellijk) bestuurders aansprakelijk voor het onbetaald laten van een factuur?

([Rechtbank Rotterdam 25 juli 2025](#))

Eiseres in deze procedure, B.O.S. Kozijnen B.V. ("**B.O.S.**"), heeft kozijnen geplaatst in de woning van gedaagde 1 ("**de Bestuurder**"). De factuur daarvoor is op naam gezet van een werkmaatschappij ("**de Vennootschap**") van de Bestuurder. De aandelen van de Vennootschap werden door de Bestuurder gehouden via een holding ("**de Holding**"), die holding is de tweede gedaagde in deze procedure. De Holding was de enig bestuurder van de Vennootschap. De Bestuurder is daarnaast de enig bestuurder van de Holding.

De Vennootschap heeft de aanbetaling voor de kozijnen voldaan, maar het resterende bedrag van de factuur onbetaald gelaten. Naar aanleiding daarvan is B.O.S. een procedure gestart, waarbij de Vennootschap op 3 december 2020 bij verstek is veroordeeld tot betaling van de openstaande factuur ter hoogte van een bedrag van EUR 9.887,43. Aan deze veroordeling is niet voldaan. Vervolgens is de Vennootschap op 1 november 2023 geturboliquideerd en uitgeschreven uit het handelsregister van de Kamer van Koophandel.

Daar wilde B.O.S. het echter niet bij laten. In deze procedure stelt B.O.S. dat de koopovereenkomst voor de kozijnen niet met de Vennootschap, maar met de Bestuurder in privé is gesloten. Daarom vordert B.O.S. primair nakoming van die koopovereenkomst door de Bestuurder.

Subsidiair vordert B.O.S. dat de Bestuurder en de Holding als (middellijk) bestuurders aansprakelijk zijn voor de schade die B.O.S. heeft geleden op grond van een onrechtmatige daad. Volgens B.O.S. hebben gedaagden de factuur op naam van de Vennootschap laten zetten, terwijl zij wisten dat de Vennootschap geen vermogen had en daardoor geen verhaal zou bieden. Daarmee hebben zij volgens B.O.S. opzettelijk de verhaalsmogelijkheden van B.O.S. gefrustreerd.

Volgens de gedaagden zou geen sprake zijn van een koopovereenkomst met de Bestuurder in privé. Ook zou geen sprake zijn van een frustratie van verhaal maar heeft de Vennootschap de betaling opgeschort omdat de kozijnen verkeerd zouden zijn geplaatst.

De kantonrechter gaat allereerst in op de vraag met wie de koopovereenkomst voor de kozijnen zou zijn gesloten. Daarbij wordt de Haviltex-norm gehanteerd waarbij gekeken wordt naar al dat wat partijen jegens elkaar hebben verklaard en wat zij over en weer uit elkaars verklaringen en gedragingen hebben afgeleid en mochten afleiden. Bij invulling van die norm moet rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval.

In dit geval is de factuur op naam van de Vennootschap gesteld. Weliswaar zijn de kozijnen in de privéwoning geplaatst, maar dit betrof tevens het vestigingsadres van de Vennootschap. Er is verder geen enkele documentatie of aanleiding waaruit volgt dat de koopovereenkomst met de Bestuurder in privé zou zijn aangegaan. Daarom oordeelt de kantonrechter dat de koopovereenkomst is aangegaan met de Vennootschap, zodat B.O.S alleen jegens de Vennootschap nakoming van de koopovereenkomst kan vorderen. De primaire vordering wordt daarom afgewezen.

Vervolgens komt de kantonrechter toe aan de subsidiaire vordering van B.O.S. Daartoe wordt allereerst de norm voor persoonlijke aansprakelijkheid van bestuurders bij niet-nakoming door een vennootschap uiteengezet. Slechts onder bijzondere omstandigheden kan een bestuurder naast de vennootschap aansprakelijk zijn. Hiervoor is vereist dat hem een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Voor de onderhavige procedure is relevant dat een bestuurder aansprakelijk kan zijn als hij namens de vennootschap een verplichting is aangegaan, terwijl hij bij het aangaan wist of behoorde te weten dat de vennootschap niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden voor de onbetaald gebleven schuldeiser (*de zogenoemde Beklamel-norm*).

Of daarvan sprake is dient te worden beoordeeld naar het moment van het aangaan van de koopovereenkomst, oftewel het moment dat de kozijnen werden besteld.

Daarbij overweegt de kantonrechter dat op dat moment geen jaarrekeningen van de Vennootschap waren gedeponeerd, hetgeen wijst op ontbrekende activiteiten. Ook hebben de gedaagden in hun conclusie van antwoord gesteld dat de Vennootschap een 'lege vennootschap' was. De kantonrechter oordeelt daarom dat B.O.S. voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de gedaagden wisten dat de Vennootschap de factuur van de kozijnen niet zou kunnen betalen.

Tijdens de zitting hebben gedaagden echter verklaard dat ten tijde van het bestellen van de kozijnen wel degelijk activiteiten door de Vennootschap werden verricht en dat inkomsten werden verwacht. Daarom overweegt de kantonrechter dat indien dat daadwerkelijk het geval is, er niet vanuit kan worden gegaan dat de gedaagden wisten dat de Vennootschap de factuur van de kozijnen niet zou kunnen betalen. Om die reden stelt de kantonrechter de gedaagden in de gelegenheid om tegenbewijs te leveren waaruit blijkt dat de Vennootschap in 2018 en 2019 daadwerkelijk activiteiten verrichtte en inkomsten had. Indien de gedaagden dit niet kunnen aantonen, zal de kantonrechter de vordering van B.O.S. (gedeeltelijk) toewijzen.

B.O.S. heeft verder nog aangevoerd dat gedaagden door het uitvoeren van de turboliquidatie hebben bewerkstelligd of toegelaten dat de Vennootschap haar verplichtingen niet kon nakomen en geen verhaal zou bieden (*de zogenoemde Ontvanger/Roelofsen-norm*). De kantonrechter oordeelt echter dat B.O.S. onvoldoende heeft onderbouwd dat de Vennootschap de factuur wel had kunnen voldoen als de Vennootschap niet door middel van een turboliquidatie zou zijn ontbonden. Bijvoorbeeld door aan te tonen dat er baten waren in de Vennootschap voorafgaand aan de turboliquidatie. Daarom zijn gedaagden niet aansprakelijk voor het enkele uitvoeren van de turboliquidatie.

Tot slot wijst de kantonrechter erop dat B.O.S. haar vordering van EUR 19.263,19 onvoldoende heeft onderbouwd. Dat bedrag volgt namelijk uit geen enkel document. Door B.O.S. wordt slechts verwezen naar het verstekvonnis waarin de Vennootschap is veroordeeld tot betaling, maar dit betreft slechts een bedrag van EUR 9.887,43. Daarom dient B.O.S. haar vordering nader toe te lichten, waarna gedaagden daarop weer mogen reageren.

Gelet op het voorgaande laat de kantonrechter gedaagden toe tot het leveren van bewijs en wordt iedere verdere beslissing aangehouden.

Deze uitspraak laat zien dat een bestuurder aansprakelijk kan zijn indien namens een lege vennootschap overeenkomsten worden gesloten. Als op dat moment echter redelijkerwijs inkomsten te verwachten waren waarmee de verplichtingen konden worden voldaan, kan aansprakelijkheid worden voorkomen.

Een vraag over bestuurders-aansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten



Vincent Terlouw

Partner / Advocaat



+31 6 5112 0296



v.terlouw@ploum.nl



Maurice Verhoeven

Partner / Advocaat



+31 6 2036 4060



m.verhoeven@ploum.nl



Thomas Munnik

Advocaat



+31 6 2248 1755



t.munnik@ploum.nl



Willem van der Mersch

Advocaat



+31 6 1017 4333



w.vandermersch@ploum.nl



Annerieke Meerkerk

Advocaat



+31 6 1117 6305



a.meerkerk@ploum.nl



Boaz van Honk

Advocaat



+31 6 3008 0195



b.vanhonk@ploum.nl



Cédric Betjes

Advocaat



+31 6 3022 5881



c.betjes@ploum.nl



Daan de Bruin

Advocaat



+31 6 3096 6241



d.debruin@ploum.nl